

ΕΟΛΙΘΙΑ - ΜΑΡΙΟΥ ΑΓΑΘΟΚΛΕΟΥΣ

Ο Μ.Α. λειτουργεί σ'ένα στίγμα γνώριμο, σ'ένα στίγμα θάλαγα που το συναντούμεν όλο και πιο συχνά στον χώρο μας. Έχουμε υπ' όψη μας αυτόν τον κοφτό, ακριβολόγο στίχο, που εξακοντίζει ο άνθρωπος που βλέπει να στριμώχνεται από παντού ενώ αυτός προσπαθεί να ταμπουρωθεί πίσω από ένα πικρό χαμόγελο και μια διάθεση φιλοσόφησης των πραγμάτων, κυνικής κάποτε, έτσι για να φανεί δυνατός κι' άτρωτος.

Λέει:

" Είμαι εντός μου και θέλω να βγω / Σειρά προσπαθειών
γλιστρούν / στα λαδερά γεύματα / κι' αποτυγχάνουν".

Και κάπου αλλού:

" Με ιστορίες διαστελλόμενες / μάχεται απεγνωσμένα /
να αναρριχηθεί στο ενδιαφέρον / βαρυστημένων συνδαιτυ-
μόνων ".

Είναι καλογραμμένοι αυτοί οι στίχοι και το νιώθεις ότι έχουν πίσω τους ένα συγκινησιακό απόθεμα. Που προεκτείνεται μάλιστα και σε χώρους πέρα από τους καθαρά υπαρξιακούς.

" Στο τέσσερα θα λες το μπουμ.

44-54-64-74...

και ούτω καθ'εξής.

Κάθομαι στο προσιέφαλο

και σου μετρώ τον σφυγμό.

Αφηνιασμένος

καλπάζει ιδρωμένος

ο κόκκινος υδράργυρος

προς τους 84 βαθμούς".

Υπάρχει εκπληκτική πυκνότητα σ'αυτούς τους στίχους και μια ιστορικότητα ακόμη θάλαγα.

Τράβηξε την προσοχή μας κι'ένα άλλο ποίημα, που αξίζει ίσως να το δώσουμε ολόκληρο:

~~το σώμα του Αχιλλέα~~

Στην προσπάθεια τους /
 να καταστήσουν ολόκληρο /
 το σώμα του Αχιλλέα /
 άτρωτο /
 εγνατέστησαν πυρηνικά πριόνια /
 στη βάση Ακρωτηρίου /
 ακρωτηριάζοντας /
 το κάτω άκρο /
 του ποδιού του ήρωα /
 στο σημείο ακριβώς /
 που τον κρατούσε η μητέρα του /
 πάνω από τη φωτιά /
 καθιστώντας /
 το πρωτοπαλλήκαρο των Ελλήνων /
 άτρωτο μεν /
 αλλά ανάπηρο σε καρτσάκι. /

(“Το σώμα (α) Αχιλλέα”)

Η κατάληξη φυσικά και στα δύο είναι σχεδόν ταυτόσημη. Σμίγει το τραγικό των 84 βαθμών με το ^{επίπεδο} του ανάπηρου στο καρτσάκι. ~~Κι καταλήγουν όλα στον "Λευκό Πολεμιστή":~~

" Υποστέλλω τις σημαίες / διαστέλλω τις πύλες της πόλης / και καταλήγω όπως πάντοτε / μόνος / σαν ημερομηνία / να κοιτάζω από το περιθώριο".

Κι αυτό είναι μια μοιραία κατάληξη αν δεν κατορθώσει ο ποιητής να δρασκελίσει το στίγμα και να φάξει και για μια άλλη φωνή, για μια άλλη θεώρηση, μια διέξοδο. Το θλιβερό κατά την άποψη μου είναι ότι αυτή η ποίηση αιχμαλωτίζει, εγκλωβίζει, γιατί τα θέματα της προσφέρονται για πάμπολλες παραλλαγές.

Έχουμε την διαίσθηση, ότι ο Μ.Α. δεν θα παραμείνει για πολύ στο κλίμα της "Εολίθιας", (παρεπιμπτόντως δεν βρήκα πουθενά την ερμηνεία της λέξης). Υπάρχουν ήδη στοιχεία μέσα στην ποίηση του που σπρώχνουν προς πιο ανοιχτούς χώρους, ^{όπου} κυκλοφορούν άλλου επιπέδου προβληματισμοί. Κι'ο ασφυνκτικός κλοιός σπάζει.

Δεν χωρεί αμφιβολία, ότι την κυπριακή ζωή την κυκλώνουν ολοένα και περισσότερο σαθρές καταστάσεις, που βαραίνουν σαν βραχνάς πάνω στην ζωή μας, "αποκαλύπτοντας" αντί για στήθη "τα φριχτά αποστήματα" εν τούτοις όμως σε καμιά περίπτωση δεν κλείνει εκεί ο κύκλος. Είμαστε μια ολοζώντανη κοινωνία με τις αντιθέσεις της που γίνονται όλο και πιο οξείες κι'η δύναμη του καλλιτέχνη ~~από τον~~ ^{κινείται και} από τον βαθμό κατανόησης αυτών των αντιθέσεων στην ολότητα τους.